

Бухтіяров В.М.
*студент 1-го курсу факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ІНСТИТУТ АДВОКАТУРИ ЯК ГАРАНТ ЗАХИСТУ ОСНОВОПОЛОЖНИХ ПРАВ ТА СВОБОД ГРОМАДЯН В УКРАЇНІ

Питання прав і свобод людини і громадянина нині є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики всіх держав світової співдружності. саме стан справ у сфері забезпечення

прав і свобод особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави й суспільства в цілому.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. держава відповідає перед людиною за свою діяльність.

Правова держава для виконання своїх основних функцій – захисту й охорони прав і свобод громадян – повинна бути забезпечена системою процедур, механізмів, інститутів, які гарантують суб'єктивні права на підставі об'єктивної діяльності, що ґрунтується на праві, і які не є незмінними, а знаходяться в динаміці, вдосконалюються, пристосовуються до умов життя суспільства.

судовий захист не може бути правильно зрозумілим, якщо вважати його вираженням лише положенням – «кожному гарантується судовий захист його прав і свобод». у рамках судового захисту значною мірою реалізується й конституційне право на одержання правової допомоги (ст. 59). у конституції передбачено і суб'єкт, на якого покладається обов'язок надання правової допомоги, – адвокатура. історично склалося так, що правосуддя неможливе без інституту адвокатури. у свою чергу, в цивілізованому світі рівень розвитку адвокатури розглядається як індикатор демократії в суспільстві, одна з ознак захищеності прав людини.

Законодавець зобов'язаний забезпечити кожному (громадянину, іноземцю, особі без громадянства, фізичній або юридичній особі) кваліфіковану юридичну допомогу. Пояснюється це насамперед визнанням порівняно простого вихідного положення: реалізація прав та свобод людини і громадянина можлива в повній мірі, якщо вони відстоюються зі знанням справи, кваліфіковано. Таку діяльність може здійснити зовсім не кожний. Для цього потрібно вміти не тільки читати закони та інші нормативні акти, й розуміти і тлумачити їх, володіти навичками по швидкому знаходженню того нормативного акта, який потрібен для вирішення справи, мати досвід ведення справ у судах та інших державних органах, здібність передбачувати можливі юридичні наслідки тих чи інших вчинків або дій. Отже, для забезпечення ефективної, кваліфікованої правової допомоги потрібен фахівець.

кожен адвокат у своїй діяльності керується етичними засадами. Норми адвокатської етики класифікуються за різними озна-

ками, які здебільшого співпадають із поділом норм у «Правилах адвокатської етики».

Щодо етичних засад взаємовідносин між адвокатом і клієнтом, то до них відноситься довіра, інформування клієнта про спеціалізацію адвоката, обов'язок адвоката зважити свої можливості по виконанню доручення, інформування клієнта щодо правової позиції у справі. стосовно судочинства, то в цьому випадку, розглядаються питання про угоду адвоката з клієнтом, а також щодо доцільності страхування адвокатської діяльності. При аналізі відносин у системі адвокат – суддя акцентується увага на тому, що в західній правовій доктрині з чисельних функцій адвоката вирізняються функції, які пов'язані з порушенням норм права і які полягають у захисті в судах.

Головний обов'язок адвоката – бути захисником правосуддя, виконуючи при цьому соціальні функції і захищаючи у праві доручені йому інтереси, не відхиляючись від цілей правосуддя, з якими пов'язана адвокатура.

Отже, інститут адвокатури у своїй діяльності повинен бути спрямований на охорону прав та свобод громадян,

конституційних положень щодо цього та міжнародних нормативно-правових актів щодо прав людини(статuti оон, Європейського суду, тощо.), керуватися принципами гуманізму, професіоналізму, конфіденційності та професійної етики, і ні в якому разі не на задоволення власних економічних, політичних або антисоціальних цілей.